

Hans Vandeweghe

Sportjournalist
@hansvdw

column

Dikke kont

John Bico heeft Stallone Limbombe een oorveeg gegeven. John Bico is manager-trainer-redder-in-nood van Antwerp FC en Stallone Limbombe, broer van Club-aanvaller Anthony en genoemd naar Sylvester – of wat dacht u? – is er middenvelder. Het ging om een discussie over push-ups. Stallone moest er twintig doen en riposteerde dat hij er wel zestig aankon. Doe dan maar zestig, zei Bico. Daarna is het tot een handgemeen gekomen en zou Bico hebben uitgehaald.

Lijfstraffen in de sport is een problematiek die kadert in een breder geheel: hoe ver mag een hiërarchische meerdere in de sport gaan om zijn atleet (m/v) tot daadkracht aan te zetten of discipline bij te brengen? Seks of alle afgeleiden daarvan zijn uit den boze. *Rule 1* in het handboek voor coaches: *never fuck your athlete*. Een enkeling durft nog wel eens en ofwel trouwen trainer en atlete, ofwel volgt een klacht, ofwel – in één enkel uitzonderlijk geval – gaan ze ook weer netjes uit elkaar en winnen samen nog steeds medailles.

Fysiek geweld is ook niet meer van deze tijd. Als Bico echt een oorveeg heeft gegeven,

valt het te bezien hoe de kleine Limbombe daarop reageert. Hij is redelijk onmisbaar in het Antwerp dat weer eens op koers ligt voor een titel, maar misschien is Bico dat ook. Onder Afrikanen, waar een oudere een jongere altijd aan de oren mag trekken, zou dat nog kunnen passeren.

Trainers die hun atleten wijzen op hun falen, doen dat vaak op een manier die pedagogen en gelijkheidscentra de gordijnen injaagt. Maar dat is nu eenmaal eigen aan topsport

In Nederland zou Bico gegarandeerd een klacht aan zijn broek hebben. In Nederland mag niks meer, hoorde ik van de week. Zelfs als je een voetballertje aanspreekt op zijn prestaties, is de kans levensgroot dat de ouders zich tot het bestuur wenden en over ongeoorloofde mentale druk spreken. Ook volwassen voetballers van niet-Europese origine mag je niet openlijk confronteren met hun falen want dat staat gelijk met openbare castratie.

In die streng hiërarchische

relatie van *my way or the highway* komt verbaal geweld nog het vaakst voor. Trainers die hun atleten wijzen op hun falen, doen dat vaak op een manier die pedagogen en gelijkheidscentra de gordijnen injaagt. En jawel, daar komt soms eens schelden bij te pas en soms loopt het de spuigaten uit. In Engeland kostte verbaal geweld en daarmee gepaard gaand vermeend seksisme dit jaar de kop van een van de toptrainers van British Cycling.

Shane Sutton (foto) had Jess Varnish, een sprintster, aangepakt op haar gewicht. Verlies wat kilo's (*lose some timber*), had hij gezegd, zo beweert hij zelf. Volgens haar had hij ook gezegd dat ze een te

haar klacht in. Sutton werd eerst tijdelijk geschorst, maar nam daarna zelf ontslag. Na zes maanden onderzoek is vorige week in alle wijsheid geoordeeld door British Cycling, dat een panel van drie vrouwen op de zaak had gezet. Wat dacht u dat de uitkomst was? Sutton heeft volgens het panel seksistische en ongepaste taal gebruikt. Nogal wat atletes – meestal de medaillewinnaars – waren opgekomen voor Sutton, maar het hielp geen zier.

Schofferen moet niet de regel worden, maar schieten we niet een beetje door als we trainers gaan verbieden volwassen atleten aan te spreken op hun vet, hun leeftijd of hun prestaties? Dat overkomt overigens meer mannen dan vrouwen, met misschien de enige discriminatie dat mannen nooit het advies krijgen om aan kinderen te beginnen.

Het kan een beetje vreemd overkomen voor wie aan de zijlijn toekijkt, maar in topsport gelden niet de omgangsregels van de gewone maatschappij of een andere werkomgeving, waar dat soort taal terecht wel wordt bestraft. Topsport is een extreem darwinistische subcultuur die ongelijkheid versterkt, zelfs beloont en die balanceert op een dunne grens van motiveren en afbreken. Wie denkt daar niet in te passen, moet wegblijven en wie dat wereldvreemd vindt, moet de tv afzetten en deze pagina's niet lezen.

